

всичкитѣ си безспокойства ще чакамъ само отъ тебе.

Драсни два-три реда само — това стига.

Поздравъ на г-жата, децата и на тебе,

твой Йорд. Йовковъ

Букурещъ, 20. II. 1926 г.

Давамъ гласностъ на тия писма на Йовкова, като се надѣвамъ, че българскитѣ поколѣния ще го обикнатъ още повече за теглата и страданията, при които той е творилъ и писалъ. Предоставямъ изцѣло на други да се произнасятъ по всичко, което тия писма повдигатъ. Не бихъ могълъ да бѣда обективенъ, за да бѣда сѣдия.

Последнитѣ си години Йовковъ прекара въ София. Виждахме се доста рѣдко, но при всѣка срѣща ние се спирахме. Единъ пѣтъ азъ го помолихъ да се занимае съ единъ сюжетъ. Разказахъ му истинския случай; следъ дълго мълчание, Йовковъ отсѣче: „Сега ще опитамъ единъ разказъ, но може би — много често Йовковъ прибавяше това може би — ще го развия после въ единъ романъ, който лесно би напомнилъ **Камо Грядеши**, но разбира се, ще бѣде съвършено оригинално нѣщо ...“

Вълкадинъ не е добруджански българинъ; Йовковъ ми каза веднага, че ще го пресади на добруджански черноземъ и азъ съ най-топло чувство му го подарихъ за Добруджа. Но Вълкадинъ